

responsables del patrimoni de La Generalitat, hem ajudat tot el que hem pogut i més.

Al respecte volia explicar una miqueta què hem anat fent durant este temps. Perquè hi ha un esperit de col·laboració, de col·laboració interadministrativa, més encara, tenint en compte que la creació de l'agència antifrau és un compromís de l'Acord del Botànic i que les finalitats que perseguixen són de moltíssima importància per al bon funcionament de les nostres institucions i de la nostra ciutat i perquè els ciutadans puguen confiar en com funcionem. Estem d'acord en la lògica de la creació de l'oficina.

En eixe sentit, la Direcció General del Sector Públic, Model Econòmic i Patrimoni de la conselleria ha mantingut diverses reunions amb la direcció de l'agència i amb personal de Les Corts per tal de conèixer les necessitats d'espai i s'han analitzat diverses possibilitats. Bastants.

Tanmateix no s'ha trobat fins ara una opció que s'ajustara a les seues necessitats. Cèntric, prop de..., de bona accessibilitat, etcètera. Amb unes determinades característiques com..., perquè és una institució parlamentària, no és una oficina sinistra que ha d'estar en qualsevol lloc de la ciutat o ha de tindre qualsevol lloc. Sí, sí. Parle... No faig broma. Vull dir, crec que ha de tindre uns mínims, unes garanties d'imatge, de presència, etcètera, i de centralitat i d'accessibilitat perquè és una oficina al servei del ciutadà, al servei –diríem– d'aquell que ha de tindre un (*inintel·ligible*) ... pròxim des d'eixe punt de vista.

Tanmateix –torne a repetir– no s'ha trobat fins ara, per ara, estem treballant el tema, una opció que s'ajustara a les seues necessitats. Així, per exemple, a la ciutat de València on se sol citar la ubicació de l'agència antifrau, no hi ha locals disponibles amb les característiques sol·licitades en l'inventari general de béns de La Generalitat, sense que ja tinguem o se n'haja previst ja un ús per a fins públics. És a dir, n'hi ha i ja està... –molts dels locals que hi ha– adscrits a unes condicions prèvies a la sol·licitud de l'oficina antifrau.

I és que, arran d'esta mancança, he de posar en relleu limitacions com l'estat d'una bona part del patrimoni públic de La Generalitat, que l'actual Consell es va trobar en molts casos en estat precari, per no dir lamentable, i en condicions de semiabandonament, la qual cosa reduïx el nombre d'edificis potencials disponibles a curt termini.

Edificis com el del carrer del Micalet, que l'hem hagut de tirar a terra. Eixe seria perfecte, estaria en el centre de la ciutat. El Palau de l'Almirall on tenim la conselleria que està per remodelar tot perquè, en fi... N'hi ha molts problemes estructurals. O del Tribunal Superior de Justícia que també s'ha de buidar en este moment i s'ha de ficar en un altre lloc perquè no poden continuar allí. Que per l'aparença de les façanes semblaven en bon estat, però que trobem que dins les condicions no són gens optimistes per l'habitabilitat i la gestió diària o, per descomptat, pel que fa als criteris d'accessibilitat.

Eixa escassetat, d'altra banda, s'accentua per la política de reducció de lloguers escomesa en reubicar dependències de les conselleries en immobles de La Generalitat per a reduir encara més les disponibilitats –com he dit adés– d'immobles lliures. Com també la política d'habitatge amb el compromís del Consell d'aportar mil habitatges més per a lloguers socials

que ha implicat que tots els pisos disponibles s'hagen posat a disposició de la conselleria d'habitatge per a contribuir al compliment d'este compromís.

En definitiva –tampoc vull allargar-me massa– la nostra voluntat, no obstant això, continua sent trobar una solució el més aviat possible perquè l'agència antifrau pugua disposar d'un local del patrimoni públic valencià que li permeta alhora funcionar amb la màxima economia i les millors possibilitats de desenvolupar la seua tasca de lluita contra el frau i la corrupció.

En eixe sentit, continuem treballant contínuament amb Les Corts i amb l'oficina antifrau per a avaluar les possibles opcions per tal de cedir l'espai.

Si a curt...

La senyor vicepresidenta primera:

Conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...s'ha trobat esta solució, en el mitjà i llarg termini hem de treballar molt més a fons per a trobar un lloc de propietat, de patrimoni de La Generalitat perquè pugua (*inintel·ligible*) ...

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar a la penúltima –crec–, sí, pregunta que formula el diputat Antonio Joaquín Woodward, la número 1.256, del Grup Parlamentari Ciudadanos, també al conseller d'hisenda.

Senyor Woodward, quan vosté considere, ja.

El senyor Woodward Poch:

Buenas tardes, señor *conseller*.

Mire, el pasado 24 de enero de este año, del 2018, ya le realizaba prácticamente la misma pregunta al Consell, en preguntas al control.

Los datos que aportábamos eran confirmados por la vicepresidenta con una cifra de 29.000 expedientes en lista de

espera, 29.000 expedientes de dependencia. De esos 29.000 expedientes, 12.000 se encontraban resueltos y pendientes de cobro o pago, le repito la cifra, 12.000 expedientes, a 31 de diciembre del 2017. Según la respuesta de la vicepresidenta, solamente se tardan –desde ahora– veinte días, máximo veinticinco días, en cobrar desde que se firma una resolución. Realmente a nosotros no nos salen los números de la vicepresidenta, y me explicaré.

Mire, a 31 de diciembre del 2015 había 24.000 casos resueltos con resolución aprobada pendientes de pagar por parte de este Consell a la dependencia. En dos años, de esos 24.000 solamente han cobrado la mitad y quedan aún 12.000 dependientes con expedientes resueltos pendientes de cobrar, a los que les deberemos sumar los 17.000 casos aún por resolver.

Como mucho, como mucho, y siendo benévolo, a finales de febrero –le añado treinta días más a los números que nos dio la vicepresidenta– deberían estar cobrando esos 12.000 dependientes de que hablamos. ¡Ojala!, le digo de verdad que sea así.

Por eso le preguntamos si van a estudiar la posibilidad a través del IVF, ya sabemos que el IVF no puede dar esos créditos pero sí que los gestione a través de las entidades financieras, una línea específica de crédito a particulares en condiciones ventajosas con la finalidad de adelantar el importe reconocido por la Generalitat valenciana de los expedientes de dependencia que se encuentran pendientes de pago ante la insuficiencia de recursos de La Generalitat.

Esta resolución se firmó o está dentro de los presupuestos del 2018 y con eso lo queremos es que se pueda cumplir con los dependientes o, por el contrario, si no la van a llevar a cabo, significaría que en junio del 2017 todos estos dependientes que están en la lista de espera ya habrían cobrado y habrían ustedes acabado con las listas de espera.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señor Woodward.

Conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyoria.

Amb la relació a la pregunta formulada per vosté sobre la possibilitat d'avançar a particulars l'import reconegut per La Generalitat dels expedients de dependència, he de dir-li que les dificultats dels particulars –com vosté sap molt bé–, pel que fa a la percepció de les prestacions per dependència, sembla que no es troben tant en les demores en el pagament de les prestacions que ja estan reconegudes i comptabilitzades sinó en la tramitació dels expedients que conduïxen al reconeixement de la prestació.

De fet, una vegada compatibilitzat el dret per part de La Generalitat, és a dir, feta la presa de raó, qualsevol entitat financera, qualsevol entitat financera amb la garantia de l'import reconegut estaria disposada a anticipar l'import registrat. No obstant això, aquesta no és demanda habitual dels perceptors pel fet que aquestes prestacions per la seua naturalesa tenen prioritat en el pagament i es fan efectives amb molta regularitat.

L'Institut Valencià de Finances, en la seua configuració actual, té limitat el seu àmbit de finançament ja siga directament, mitjançant l'atorgament de garanties, o mitjançant línies de mediació amb la banca a les empreses i als autònoms, i sempre en el cas que l'operació sol·licitada s'emmarque dins de l'exercici de la seua activitat econòmica com a tal.

El fet que l'Institut Valencià de Finances haguera de reconfigurar per a finançar operacions de crèdit ordinari a particulars suposaria una dispersió de gestió i desfigurament de l'entitat que no sembla justificada per un problema que, en tot cas –com ja acabe d'explicar–, la intervenció de l'IVF no ho solucionaria perquè el problema no està tant en la puntualitat en el pagament –torne a repetir– de la prestació com en el reconeixement del dret a percebre-la, que és un tema molt important, és l'expedient previ, no el moment que es reconeix, es pot pagar directa o indirectament posant el certificat corresponent en qualsevol entitat financera.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Senyor Woodward.

El senyor Woodward Poch:

Bueno, si usted piensa que es sencillo para un dependiente con el expediente resuelto ir a una entidad bancaria y cobrarlo pues espero que sea así, pero ya le digo que no es tan sencillo.

Y por eso nosotros lo que pedimos es que el IVF haga el gesto o haga el esfuerzo de ir a las entidades bancarias e intente solucionar el tema de abrir líneas, que es muy sencillo que abran líneas específicas y especiales para estos casos que no existen en este momento. Y dada la buena marcha que ofrece este Consell, o la buena reputación a las entidades bancarias, creo que no sería de más que intentaran hacer ese esfuerzo y buscaran esas líneas que luego puedan ofrecerle.

Y como dice usted, exactamente no es el problema desde que están aprobados los expedientes hasta que se cobran, hasta que se notifican, pero el problema que le digo es que había 24.000 expedientes a 31 de diciembre del 2015, con expedientes resueltos y aprobados, y a 31 de diciembre del 2017 hay 12.000 dependientes aún a la espera con expedientes aprobados y esas personas necesitan cobrar. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Gràcies.

Senyor Woodward, però no són els mateixos, no són els mateixos. És a dir, no, no.

A vore, ha quedat clar que en el moment que es reconeix el dret la tresoreria de La Generalitat té el compromís, per ordre del mateix conseller, de tindre com a prioritari el pagament a dependents. Este -insistisc- no és problema.

De tota manera, he de recordar-li una cosa que vosté sap molt bé. L'Institut Valencià de Finances ja desenvolupa una activitat molt important en l'àmbit del finançament amb finalitats socials i en relació amb els problemes de pagament que pot tindre l'administració de La Generalitat en tot allò que es referix a finançar les entitats d'iniciativa social. Així, durant l'any 2017, l'IVF va firmar 27 operacions de finançament a entitats dels sector assistencial valencià per import de 17,2 milions d'euros.

Es tracta d'associacions sense ànim de lucre, que alhora que presten serveis que faciliten les condicions de vida dels col·lectius amb dificultats desenvolupen una activitat econòmica susceptible, susceptible de ser finançada per l'IVF. Estes sí que poden ser.

I, per tant, entrem en línies de caràcter social perquè podem entrar legalment i perquè tenim eixa sensibilitat, un finançament que fa possible millorar la qualitat assistencial dels centres i adaptar millor el flux d'ingressos a les seues necessitats de pagament derivades de la seua activitat.

En este sentit, l'IVF té previst posar de nou en funcionament, en un termini immediat, la línia de finançament a centres d'atenció a persones amb diversitat funcional amb una dotació de 50 milions d'euros.

Senyoria, són moltes les dificultats de finançament que travessa La Generalitat per l'infrafinançament del sistema de finançament autonòmic i la càrrega del deute acumulat, però es neguen a acceptar que les prestacions per dependència una volta reconegudes (*veus*) s'hagen de cobrar pels beneficiaris demanant crèdit, encara que siga a entitats públiques de La Generalitat.

Volem que l'execució i el pagament es faja d'immediat, això ens ho fa el govern central en mans del Partit Popular -com sap vosté-, però nosaltres ens neguem que els dependents reconeguts hagen de cobrar demanant crèdit.

Per a nosaltres eixos cobraments són prioritaris i, insistisc, una volta tenen reconeguda la prestació tenen també garantit el cobrament puntual. Li ho assegure perquè és política de tresoreria de La Generalitat per ordre d'este conseller.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Anem a passar a l'última pregunta, que és la número 1.165, que formula la diputada Toñi Serna, del Grup Parlamentari Socialista, al conseller d'economia sostenible.

Senyora Serna, quan vullga.

La senyor Serna Serrano:

Gracias, presidenta.

Buenas tardes, señor *conseller*.

Vamos a hablar sobre el sector profesional que se conoce como las camareras de piso, las Kellys, porque estoy segura que usted conoce cuál es la situación laboral en la que este colectivo profesional se encuentra.

Ciertamente, señor Climent, este sector profesional adolece de una muy delicada situación laboral, especialmente por las condiciones con las que diariamente tienen que enfrentarse a su jornada laboral.

Se caracteriza este sector profesional, aunque pueda tener un variado componente de género, por formar parte de él la mayoría mujeres. Se trata, señor Climent, de mujeres que se encuentran en una absoluta precariedad laboral como consecuencia -podría ponerle un ejemplo- de la constante externalización de sus propios contratos con el consecuente deterioro que significa esto para sus propias condiciones laborales.

A esta delicada situación laboral tendríamos que añadirle las propias condiciones de trabajo de su día a día porque sabe que sufren una sobrecarga laboral diaria, con ritmos de trabajo muy intensos que les conlleva, además, a un deterioro en su salud muy importante. (*Soroll de papers*)

Sabe que la Ley 31 de 1995, de la prevención de riesgos laborales -que ya se aprobó hace quince años-, está en activo y es cierto que se ha producido su correspondiente desarrollo normativo como le corresponde. Pero también sabe, igual que yo, que la realidad respecto a esta ley en la mayoría de las empresas nos dice todo lo contrario en lo que se refiere a su aplicabilidad. Sabe que hay muchas empresas que eluden el poder hacer frente a la predicción frente a los riesgos en la salud y la seguridad en el trabajo; uno de ellos es -quizá el más importante- el sector hotelero donde en este sector laboral pues realizan la mayor parte de su trabajo las camareras de piso, es un sector muy clave para poder alcanzar una mejora en las condiciones laborales de este tipo de trabajo.

Señor *conseller*, es la propia, incluso la propia organización de este colectivo cuando se organiza para realizar el trabajo lo que les provoca una precarización absoluta. Usted sabe que el ritmo que se les impone diariamente para poder elaborarlo es, a veces, pues hasta esclavizante. Sabe que hay algunas camareras de piso que han declarado que diariamente realizan una media de doce a dieciséis habitaciones con un ritmo de trabajo en el que no tienen ni siquiera tiempo para el descanso.